

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 11. E libro quinto earundem emendata quædam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

appuntur. deinde Græca illa hoc modo: ΟΥ CΥ ΜΕ
 ΤΟΙΧ' ΑΦΙΗΙC. Hoc autem dicit, Libertus ille
 Gabini, cum patronū suum tam turpiter absolutum
 videret, se quoque sperabat absolutū iri, etiam si nulla
 mercede iudices corrupisset. At vbi se præter spem, le-
 ge Papia condemnatum vidit: reus factus lege maie-
 statis, intellexit iudices eadem via sibi expugnandos,
 qua Philippus Macedo omnia castella expugnari
 posse dicebat. itaque cœpit eos circumire, & illa meis
 carmenam occentare, & σὺ μὲν ἄποισ' ἀέκων. qua signifi-
 cabat, qui se absoluisset, gratis id facturum non esse.
 Suspitor autem fuisse hemistichium veteris alicuius
 poetæ, cuius eadem esset sententia cum illo Homeri-
 co, Ζῶρετ' Ἀργεῖο ἦ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποικία.

In libro quinto earundem emendat quedam.

CAPVT XI.

PERSEQVARE & alia ex iisdē Epistolis. dignissi-
 ma enim sunt ad quas perpurgandas omnia ab
 omnibus conferantur. Quod igitur est in epistola se-
 cunda libri quinti in Manutianis, cum me è Pansa vil-
 la, nunquid vellem, rogasset: certo certius est exturban-
 dum hinc esse Pansam. Victoriani & veteres habent,
 cum me expense sua villa. Vnius litterulæ mutatione lo-
 cus integer fiet: vt sit cum me exiens è sua villa. Epistola
 duodecima vbi vulgò ineptissimè legitur: Itaque erat
 in animo, nihil festinare, nec me Delo mouere, nisi omnia
 deperitior turba vidissem. è deprauati veteris scripturæ
 vestigiis, quæ hæc sunt, ΑΚΡΑΤΗ ΚΙΙΥΡΑ: ex eis
 igitur legendum puto, ἀνεγὼν τε ἡ βία. Hoc enim dicit
 non esse sibi consilium nauigare, nisi serena & tran-
 quilla, ac secunda omnia viderit. In illa quæ sequitur,
 mirum est, homines eruditos, Manutium, Corradum,
 2 ; alios,

Muretti
 Lektionen
 III

alios, tam nihil vidisse, ut cum paulum modo
 scriptura abesset a recto, ipsi tam logè deflexerint. Ve-
 teres libri; Verumtamen Decumanus venissem cum imperio.
 At illi, Verumtamen cum civis Romanus venissem cum im-
 perio. Erat autem rectum, Verumtamen decumanus
 venissem cum imperio. Ne intellexerit quidem id
 statim sequitur, Ex quo te intelligere cerid scio, multo-
 rum ostentationes meas nunc in discrimen esse alio-
 das. Quorum verborum sententia hæc est: Et ostendit
 rat se Cicero semper amicissimum ordini publico
 sum: & semper item seruire instituerat provincialium
 commodis. Nunc cum inter decumanos & provin-
 ciales malè conueniret: periculum erat, quicquid
 eos decreuisset in prouincia sua, ne in alterorū offen-
 sionem incurseret. Ait igitur, se vsurum ea palam
 quam ab Attico didicerat. Multa sciens præter
 neque enim omnia huc congerere decreui. In episto-
 la, Quam vellem, ita legitur: Si amicus animis: & quia
 filius, ut videmur, bonis vitumur, speramus etiam in arno
 confedimus, copioso à frumento, Ciliciam propè conspicere
 expedire ad mutandum locum. Sed neque illud spero
 manu, rectè dici arbitror: & illa tam multa epistola
 tuto, copioso à frumento, conspiciente Ciliciam, expedire
 cum quo cohæreant, non habent. Quid, quòd illi
 qui ita legunt, fatentur, se hoc excogitasse, cum in
 antiquis libris extaret aliud? Illi enim habent: Si amicus
 animis: & quia consilijs, ut videmur, bonis vitumur, speramus
 etiam arno tuto confedimus copioso à frumento. Vbi si
 minima mutatione facta legas, speramus, & iam arno
 confedimus: rectè, ut mea quidem opinio est, legentur.
 Sic locutus est & poet.

Nec venit in mentem, quorum confederis aruis:
 Taurum autem montem, vbi tunc erat Cicero, ma-
 gnet

quæ ex parte aruum esse, notissimum est vel è Tibullo, aut illud est,

Quantus & intonsos Taurus alat Cilicas.

Emendatus locus è secundo Politicorum Aristotelis.

CAPVT XII.

NOTA est lex Pittaci, qua cauerat, vt, qui ebrij peccassent, iis non modò pœna non imminueretur, sed duplaretur. Meminit eius Aristoteles tertio Ethicorum, secundo Rhetoricorum, & secundo Politicorum. Nisi quòd in politicis dicere videtur, id tantum constitutum in eos qui ebrij aliquem pulsassent aut verberassent. Ita enim ait: *Ἐγγίστε δὲ τῆς πίντου νόμος δὲ ἰδίῳ αὐτῶν, τὸς ἐβρίους ἀνὴρας πίνουσι, μέγα ζημίαν ἀποτίθειν τῶν ἄλλων.* Quid igitur, si in alio aliquo genere peccauerint? An tantum tantum crescet pœna, si quem percusserint? Et verius est, idem in ceteris quoque peccatis constitutum. Nam & in secundo Rhetoricorum, καὶ βόλου δίκαιον, maiores pœnas statuit, *ἢ ἂν τῆς μεθύου ἀμάρτανος.* Quare non dubito, quin locus ille è secundo Politicorum deprauatus sit, vt, vbi legitur *ἀνὴρ πίνουσι*, legendum sit, *ἀντὶ τῆς πίνουσι*. Neque hoc vlla confirmatione egere arbitror.

Qui sunt versus ἰσόληφοι. Declaratum epigramma Græcum. Item aliquot quæstiones ludicræ, quæ apud Gellium proponantur, dissolutæ. CAP. XIII.

NON equidem vnquam cuiquam auctor fuerim, vt quatrat apud Homerum versus ἰσόληφος: si quis tamen neque habet quod agat, & nihil agere non potest, indicabo ei, qui versus dicantur ἰσόληφοι: quos inquirere postea volet, præstabo, non defore illi vbi incesceat. Cùm igitur litteræ Græcorum etiam ad

Nitoret
Lectiones
III
25